

ADVIESCOMMISSIE VOORZIENINGEN WVG EN (KANDIDAAT-)PLEEGZORGERS

ACTIVITEITENVERSLAG 2017

Inhoudstafel

1	Algemeen	4
1.1	Oprichting	4
1.2	Samenstelling	5
1.3	Werkwijze	8
1.3.1	Bereik	8
1.3.2	Termijnen en gevolg	8
1.3.3	Bevoegdheid	9
2	Dossierbehandeling	10
2.1	Kamer voor welzijnsvoorzieningen	10
2.1.1	Dossiers	10
2.1.2	Aard van het advies	10
2.2	Kamer voor gezondheidsvoorzieningen	122
2.3	Kamer voor artsen	12
2.4.	Kamer voor tandartsen	12
3	Beleidsrelevantie	133
3.1	WELZIJN	13
3.1.1	Kind en Gezin	13
3.1.2	Personen met een handicap	18
3.1.3	Zorg en Gezondheid	20
3.1.4	Pleegzorg	21
3.2	GEZONDHEID	24

Bijlage 1. Dossiers kamer voor welzijnsvoorzieningen	25
Bijlage 2. Dossiers kamer voor artsen-specialisten en huisartsen	27

1 Algemeen

Sedert 1 oktober 2014 is een adviescommissie actief voor het hele beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG), als opvolger van de Adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden (ABC) en de Vlaamse adviesraad voor de erkenning van verzorgingsvoorzieningen (VAR).

Dit verslag geeft een overzicht van de werking van de commissie in 2017 en verwijst naar een aantal principiële adviezen die de commissie heeft uitgebracht. Als bijlage is een chronologisch overzicht opgenomen van alle in 2017 behandelde dossiers (bijlagen 1 en 2).

In 2018 wordt een website geactiveerd en gaandeweg opgebouwd:

www.departementwvg.be/beleid-adviescommissie-wvg.

1.1 OPRICHTING

Het besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013 betreffende de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers centraliseert de beroepsprocedures binnen WVG in één commissie. Het besluit werd gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2017, dat twee bijkomende kamers opricht (een kamer voor artsen-specialisten en huisartsen en een kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten).¹

De commissie heeft als opdracht om advies uit te brengen over bezwaren in het raam van de attestering van (kandidaat-)pleegouders en bezwaren van voorzieningen en beoefenaars van bepaalde zorgberoepen tegen één van de volgende beslissingen of voornemens daartoe van het departement of een agentschap van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin:

- de weigering om een toelating, een vergunning of een erkenning te verlenen, te verlengen of te wijzigen;
- de gedwongen wijziging, de schorsing, de opheffing of de intrekking van een toelating, een vergunning of erkenning;
- de sluiting;
- de weigering, vermindering, stopzetting of terugvordering van subsidies voor kinderopvanglocaties.

De Commissie bestaat uit vier kamers. De kamer voor **gezondheidsvoorzieningen** adviseert over bezwaren betreffende gezondheidsvoorzieningen (ziekenhuizen, centra voor geestelijke gezondheidszorg, psychiatrische verzorgingstehuizen, lokale gezondheidsoverlegorganen, ...). De kamer voor **welzijnsvoorzieningen** adviseert over bezwaren betreffende welzijnsvoorzieningen, inclusief voorzieningen in het raam van het gezinsbeleid (centra voor algemeen welzijnswerk, voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, voorzieningen voor personen met een handicap, centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning, woonzorgcentra en thuiszorgvoorzieningen ...) en over bezwaren betreffende het (niet) uitreiken van een pleegzorgzorgattest.

¹ Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2017 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013 betreffende de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers, wat betreft de oprichting van een kamer voor artsen-specialisten en huisartsen en een kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten, BS 7 juni 2017.

De Vlaamse Gemeenschap is sinds de Zesde Staatshervorming bevoegd voor het erkennen van de beoefenaars van de gezondheidszorgberoepen. Voor twee groepen, de artsen-specialisten en huisartsen enerzijds en de tandartsen en tandartsen-specialisten anderzijds, is de beroepsprocedure bij een federale raad vervangen door een beroepsprocedure bij een Vlaams beroepsorgaan. Daarom zijn in de loop van 2017 in de schoot van de commissie twee nieuwe kamers opgericht: een kamer voor **artsen-specialisten en huisartsen** en een kamer voor **tandartsen en tandartsen-specialisten**, die adviseren over respectievelijk bezwaren over de erkenning van artsen-specialisten en huisartsen en bezwaren over de erkenning van tandartsen en tandartsen-specialisten.

De kamers vergaderen afzonderlijk met betrekking tot ingediende bezwaren t.a.v. beslissingen in de hierboven opgesomde sectoren. De mogelijkheid bestaat om in bepaalde gevallen, die eerder de uitzondering dan de regel zijn, hetzij gezamenlijk in voltallige Commissie, hetzij in een derde, specifiek voor dat doel samengestelde kamer te vergaderen.²

De Commissie bestaat uit een voorzitter, vier ondervoorzitters en vierentwintig leden.³ Voor elk van hen is er een plaatsvervanger. De voorzitter en de plaatsvervangende voorzitter van de Commissie zijn ook voorzitter en plaatsvervangende voorzitter van de kamers. De ondervoorzitters en plaatsvervangende ondervoorzitters van de Commissie zijn ook ondervoorzitter en plaatsvervangende ondervoorzitter van de kamer waarvan ze deel uitmaken.

De voorzitter, de ondervoorzitters en hun plaatsvervangers getuigen van juridische kennis en bekwaamheid. De voorzitter en plaatsvervangend voorzitter zijn ook deskundig in gezins-, welzijns- en gezondheidsaangelegenheden.

De ondervoorzitter en de leden die deel uitmaken van de kamer voor welzijnsvoorzieningen, en hun plaatsvervangers zijn deskundig in gezins- en welzijnsaangelegenheden. De ondervoorzitter en de leden die deel uitmaken van de kamer voor gezondheidsvoorzieningen, en hun plaatsvervangers zijn deskundig in gezondheidsaangelegenheden. De leden van de kamer voor artsen-specialisten en huisartsen en hun plaatsvervangers zijn deskundig in de procedure voor de erkenning van huisartsen en artsen-specialisten. De leden van de kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten en hun plaatsvervangers zijn deskundig in de procedure voor de erkenning van tandartsen en tandartsen-specialisten.

1.2 SAMENSTELLING

De samenstelling is sinds oktober 2016 als volgt :

De (verenigde) commissie telt een algemeen voorzitter en een plaatsvervangend voorzitter. Dat zijn respectievelijk de heer Johan Put en mevrouw Rita Cuypers. Dhr. Put neemt in deze hoedanigheid in de praktijk het voorzitterschap van de kamer voor welzijnsvoorzieningen op. Mevrouw Cuypers zit de kamers voor gezondheidsvoorzieningen en voor artsen / tandartsen voor .

² Dat was in 2017 niet het geval.

³ De kamers die de bezwaren m.b.t. de gezondheidsberoepen behandelen, tellen 7 leden en 7 plaatsvervangers, de andere kamers tellen 5 leden en 5 plaatsvervangers.

Kamer voor welzijnsvoorzieningen⁴

Achternaam	Voornaam	Rol
Put	Johan	Voorzitter
Vandeghinste	Yves	Ondervoorzitter
Dierynck	Paul	Plaatsvervangend ondervoorzitter ⁵
De Ridder	Annelies	Lid ⁶
Griep	Luc	Lid
Kùti	Katrien	Lid
Luyten	Anja	Lid ⁷
Van de Wygaert	Roel	Lid
Coel	Jan	Plaatsvervangend lid
De Belie	Rudiger	Plaatsvervangend lid
Hayemal	Annemie	Plaatsvervangend lid
Metten	Wendy	Plaatsvervangend lid ⁸
Verdoolaege	Steven	Plaatsvervangend lid

Kamer voor gezondheidsvoorzieningen⁹

Achternaam	Voornaam	Rol
Cuypers	Rita	Plaatsvervangend voorzitter
Lippens	Frank	Ondervoorzitter ¹⁰
Moens	Isabel	Plaatsvervangend ondervoorzitter ¹¹
Hens	Evelyne	Lid
Peers	Jan	Lid
Van Den Bossche	Lieve	Lid
Van den Oever	Rob	Lid
Van Der Biest	Katleen	Lid
Baeckelandt	Wino	Plaatsvervangend lid
Haertjens	Elsie	Plaatsvervangend lid
Heylen	René	Plaatsvervangend lid ¹²
Neelen	Mathias	Plaatsvervangend lid
Vergauwen	Patrick	Plaatsvervangend lid

⁴ Tenzij anders vermeld zijn alle leden en plaatsvervangende leden van de kamer voor welzijnsvoorzieningen aangesteld bij ministerieel besluit van 8 oktober 2014

⁵ Aangesteld bij ministerieel besluit van 15 januari 2016

⁶ Aangesteld bij ministerieel besluit van 20 maart 2015

⁷ Aangesteld bij ministerieel besluit van 24 oktober 2016

⁸ Aangesteld bij ministerieel besluit van 16 januari 2015

⁹ Tenzij anders vermeld zijn alle leden en plaatsvervangende leden van de kamer voor gezondheidsvoorzieningen aangesteld bij ministerieel besluit van 8 oktober 2014

¹⁰ Aangesteld bij ministerieel besluit van 16 januari 2015

¹¹ Aangesteld bij ministerieel besluit van 16 januari 2015

¹² Aangesteld bij ministerieel besluit van 16 januari 2015

Kamer voor artsen-specialisten en huisartsen¹³

Achternaam	Voornaam	Rol
Cuypers	Rita	Plaatsvervangend voorzitter
Hompes	Daphne	Ondervoorzitter
Van Giel	Roel	Plaatsvervangend ondervoorzitter
Bosmans	Jean-Louis	Lid
Christiaens	Paul	Lid
De Vos	Martine	Lid
Dirix	Luc	Lid
Dupont	Alain	Lid
Mesotten	Liesbet	Lid
Van Kersschaever	Greta	Lid
Aertgeerts	Bert	Plaatsvervangend lid
Bouwen	An	Plaatsvervangend lid
Devroey	Dirk	Plaatsvervangend lid
Pype	Peter	Plaatsvervangend lid
Staelens	Lorenzo	Plaatsvervangend lid
Tassignon	Marie-Jose	Plaatsvervangend lid
Van Butsele	Benoni	Plaatsvervangend lid

Kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten

Achternaam	Voornaam	Rol
Cuypers	Rita	Plaatsvervangend voorzitter
		Ondervoorzitter
		Plaatsvervangend ondervoorzitter
Christiaens	Veronique	Lid
De Laat	Antoon	Lid
De Vos	Eddy	Lid
Declerck	Dominique	Lid
Martens	Luc	Lid
Speybrouck	Bart	Lid
Van Den Berghe	Linda	Lid
Vande Vannet	Bart	Lid
Bottenberg	Peter	Plaatsvervangend lid
Braem	Marc	Plaatsvervangend lid
Cauwels	Rita	Plaatsvervangend lid
De Coster	Gerda	Plaatsvervangend lid

¹³ De leden en plaatsvervangende leden van deze nieuwe kamers voor gezondheidsberoepen werden benoemd bij ministerieel besluit van 27 juni 2017

De Geyter	Karliën	Plaatsvervangend lid
Lambrechts	Paul	Plaatsvervangend lid
Siegers	Karine	Plaatsvervangend lid
Vermylen	Katrien	Plaatsvervangend lid

De commissieleden en hun plaatsvervaarders hebben kennis van de sectoren waarin de respectieve kamers actief zijn en hebben beroepservaring (gehad) in een universiteit, een ziekenhuis, een pleegzorgdienst, de gehandicaptenzorg, de ouderen- en thuiszorg, een OCMW...

De commissie en de kamer voor welzijnsvoorzieningen worden in hun werking ondersteund door het departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin dat daartoe een secretaris aanlevert. Dat is thans Eric Dekker van de afdeling beleidsontwikkeling. Het juridisch team van deze afdeling zorgt op verzoek voor een juridische inschatting van de dossiers.

Het agentschap Zorg en Gezondheid ondersteunt de werking van de overige kamers. Lien Braeckvelt nam tot juni 2017 deze functie op in de kamer voor gezondheidsvoorzieningen, Toon Haezaert vervangt haar sindsdien. Katleen Adriaens is secretaris van de kamer voor artsen-specialisten en huisartsen en de kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten.

1.3 WERKWIJZE

1.3.1 Bereik

De commissie behandelt de bezwaarschriften die door een initiatiefnemer in de welzijns- of gezondheidszorg of de bovenvermelde beroepsbeoefenaars van de geneeskunde worden ingediend tegen een voornemen of een beslissing van het:

- Vlaams Agentschap Jongerenwelzijn (JW)
- Vlaams Agentschap Kind en Gezin (K&G)
- Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH)
- Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid (Z&G)
- Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, afdeling Welzijn en Samenleving (W&S)

De kamer voor welzijnsvoorzieningen is ook bevoegd om bezwaarschriften van kandidaat-pleegzorgers of pleegzorgers die beroep aantekenen tegen een beslissing van een dienst voor pleegzorg, te behandelen.

1.3.2 Termijnen en gevolg

De commissie brengt uiterlijk 75 dagen na de ontvangst van een dossier een advies over het bezwaar uit dat aan alle partijen wordt bezorgd. De voorzitter van de kamer kan bij een gemotiveerde beslissing die termijn met dertig dagen verlengen.

In haar advies doet de commissie uitspraak over de bestreden beslissing van de administratie door deze te bevestigen of te weerleggen. In dat laatste geval neemt de minister de eindbeslissing.¹⁴

¹⁴ Bij betwistingen inzake pleegzorg is het de toezichthoudende dienst die het dossier opnieuw bekijkt.

1.3.3 Bevoegdheid

De commissie:

1° poogt, voor zover als mogelijk en voor zover hiertoe uitgenodigd door de verzoeker, de bestreden beslissingen aan een volledige controle te onderwerpen, hetgeen een beoordeling inhoudt van hun wettelijkheid, hun overeenstemming met de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en hun opportuniteit;

2° beperkt zich tot het onderzoek van de 'individuele' opportuniteit van de bestreden beslissing. Zij zal zich niet begeven op het terrein van de bepaling van programmatie- en erkenningscriteria, hetgeen behoort tot de opdracht van de wetgevende en uitvoerende macht, al kan zij op dit vlak wel aanbevelingen formuleren;

3° kan bij de 'feitenvinding' gebruik maken van alle mogelijkheden die haar wettelijk ter beschikking staan, waaronder het horen van de partijen, het vragen van bijkomende inlichtingen aan de partijen of, in uitzonderlijke gevallen, een beroep doen op een deskundige. De commissie gaat evenwel niet over tot afstapping ter plaatse.

Op vraag van de commissie kunnen eventueel na een zitting nog documenten worden toegestuurd. In die gevallen wordt een termijn bepaald, en zal de commissie enkel rekening houden met de uitdrukkelijk gevraagde stukken.

Ter plaatse tijdens de zitting overhandigde stukken worden door de secretaris nog diezelfde dag of uiterlijk 's anderendaags aan de partijen bezorgd.

2 Dossierbehandeling

2.1 KAMER VOOR WELZIJSVOORZIENINGEN

2.1.1 Dossiers

In 2017 organiseerde de kamer voor welzijnsvoorzieningen 6 zittingen in resp. januari, maart, juli, september, oktober en december, wat resulteerde in een totaal van 19 adviezen.

	2015	2016	2017
JW	1	1	
K&G	6	11	8
VAPH	1	1	3
Z&G	44	2	7
W&S	1		
Pleegzorg	1	2	1
Totaal	54	17	19

De agentschappen Kind en Gezin en Zorg en Gezondheid behouden hun koppositie uit het verleden. Na de invoering van het kinderopvangdecreet komt de professionalisering van de sector door Kind en Gezin op kruissnelheid (de meeste betwistingen betreffen een intrekking van de vergunning), terwijl ook Zorg en Gezondheid focust op kwaliteit (de meeste betwistingen handelen over een voorgenomen schorsing van de erkenning).

2.1.2 Aard van het advies

De commissie verklaart het bezwaar ‘ongegrond’ als ze de argumenten van de indiener ervan niet volgt: dit houdt in dat de commissie van oordeel is dat de door de administratie genomen beslissing correct was. Een bezwaar is ‘gegrond’ als de indiener in (bepaalde van) zijn argumenten gevolgd wordt. We maken een onderscheid tussen “inhoudelijke” en “formele” adviezen met betrekking tot de gegrondheid van een bezwaar. In het eerste geval volgt de commissie het bezwaar van verzoekende partij om redenen die overwegend te maken hebben met de inhoud van een dossier, in het andere geval om redenen die te maken hebben met het niet of gebrekkig naleven van te volgen procedures, of het niet of onvoldoende motiveren van de beslissing. In geval het bezwaar gegrond is, neemt, behalve in de dossiers pleegzorg, de minister de eindbeslissing. Als de minister het advies van de commissie volgt is de beslissing “positief”, in het andere geval kwalificeren we ze als “negatief”.

Op de 19 in 2017 ingediende bezwaren adviseerde de commissie er 14 ongegrond, 3 gegrond en 2 gedeeltelijk gegrond. Deze cijfers wijken nauwelijks af van de gangbare praktijk van de voorbije jaren waarbij gemiddeld 1 op 5 dossiers positief beoordeeld werd.

Beschouwd over de in 2017 als gegrond aanvaarde bezwaren geeft dit volgend beeld:

Positief advies van de commissie				Eindbeslissing van de minister	
		inhoudelijk	formeel	negatief	positief
K&G	2	2		1	1
Z&G	2	1	1		2
Pleegzorg	1	1		n.v.t.	n.v.t.
Totaal	5	4	1	1	3

De minister bekrachtigde 3 op 4 adviezen in 2017. Een gelijkaardig beeld zagen we ook in 2016:

Positief advies van de commissie				Eindbeslissing van de minister	
		inhoudelijk	formeel	negatief	positief
K&G	4	3	1	1	3
Z&G	1	1			1
JW	1		1	1	
Totaal	6	4	2	2	4

Enkel in 2015 wijkt het beeld af en resulteerde geen enkel positief advies van de commissie in een positieve eindbeslissing.¹⁵

Positief advies van de commissie				Eindbeslissing van de minister	
		inhoudelijk	formeel	negatief	positief
K&G	3		3	3	
Z&G	2	2		2	
W&S	1	1		1	
VAPH	1		1	1	
Pleegzorg	1	1		n.v.t.	n.v.t.
Totaal	8	4	4	7	

¹⁵ Zie jaarverslag 2014-2015-2016

2.2 KAMER VOOR GEZONDHEIDSVORZIENINGEN

In 2017 is de kamer voor gezondheidsvoorzieningen niet samengekomen. Er werden geen bezwaarschriften ingediend.

2.3 KAMER VOOR ARTSEN

In 2017 kwam de kamer voor artsen-specialisten en huisartsen één keer samen. De adviezen in deze kamer zijn veeleer persoons- dan organisatiegericht en erg casegebonden.

2.4 KAMER VOOR TANDARTSEN

In 2017 is de kamer voor tandartsen niet samengekomen. Er werden geen bezwaarschriften ingediend.

3 Beleidsrelevantie

Bij de bespreking en advisering van de dossiers heeft de commissie sommige knelpunten gedetecteerd in de diverse sectorale regelgevingen en/of in de toepassing ervan.

3.1 Welzijn

3.1.1. KIND EN GEZIN

De commissie behandelde acht dossiers van het Agentschap Kind en Gezin in 2017. Zeven ervan betreft een betwisting t.a.v. de weigering of opheffing van een vergunning voor een kinderopvanglocatie, het andere ging om een vermindering van de subsidies voor structurele inclusieve opvang.

In slechts één geval achtte de commissie het bezwaar tegen de opheffing van de vergunning gegrond. We citeren het advies hieronder. In het dossier van de subsidiebetwisting was het bezwaar gedeeltelijk gegrond.

Advies AC-W-2017-01

De commissie stelt vast dat de betwisting om twee voorwaarden draait die gelijktijdig moeten vervuld zijn om in aanmerking te komen voor de zelfstandige uitbating van een kinderopvangplaats in Vlaanderen: (1) de kennis van de Nederlandse taal enerzijds en (2) de kwalificatievereisten voor de functie anderzijds.

(1) Met betrekking tot de noodzakelijke taalkennis voorziet de toepasselijke regelgeving dat deze wordt aangetoond hetzij door een attest als vermeld in artikel 4, waaronder "een diploma van een instantie waarvan het Nederlands de onderwijstaal is, die erkend is door het Vlaams Ministerie van Onderwijs en Vorming"¹, of door "een attest van een instantie die aantoont dat de houder negen jaar lager en secundair onderwijs heeft gevolgd, waarbij het Nederlands de onderwijstaal was". Het MB stelt daarbij geen verdere vereisten met betrekking tot het taalniveau van de opleiding en lijkt dus te impliceren dat een louter diploma of attest dat aan de gestelde voorwaarden voldoet, voldoende bewijs levert van de ERK-niveau's vermeld in het Vergunningbesluit van 22 november 2013. Al blijkt dit niet uit de letterlijke tekst van de geciteerde bepaling, volgt uit de doelstelling en context van de wetgeving dat deze bepaling betrekking heeft op een gehele opleiding of coherent pakket van opleidingsonderdelen, en dat het dus niet volstaat dat slechts één vak is gevolgd aan een erkende onderwijsinstantie. In dit geval ligt slechts een zgn. 'diploma' elementaire kennis Nederlands voor, dat betrekking heeft op één vak zonder duidelijke aanduiding van het bereikte niveau. Terecht beschouwt Kind en Gezin dat hiermee niet is aangetoond dat aan het wettelijke vereiste niveau van de kennis van het Nederlands voldaan is.

Tegelijk stelt de commissie ter zitting vast dat mevrouw S. een behoorlijke kennis van het Nederlands heeft, maar de commissie is in staat noch gemachtigd zelf vast te stellen dat het vereiste niveau behaald is en is gehouden haar beslissing op stukken te baseren (art. 11. besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013 betreffende de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegouders). Daartegenover staat dat de commissie haar oordeel baseert op alle gegevens die haar worden voorgelegd, middelen die de partijen inbrengen en vaststellingen die de commissie doet, tot de dag van de zitting, en dat zij de bevoegdheid heeft om bijkomende informatie of stukken op te vragen aan de partijen.

////////////////////////////////////

Met toepassing van artikel 12, § 1 van het genoemde besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013, beslist de voorzitter daarom de behandeltermijn van dit dossier te verlengen met 30 dagen, tot in totaal 105 dagen. De secretaris stelt de partijen daarvan onmiddellijk na de zitting in kennis. De commissie verzoekt verzoekende partij een test af te leggen bij een Huis van het Nederlands en de commissie op de hoogte te brengen van het resultaat daarvan uiterlijk op 3 maart 2017.

Op 8 februari laat mevrouw S. per e-mail weten dat zij de gevraagde taaltest heeft afgelegd. Het meegestuurde attest vermeldt dat zij geslaagd is voor zowel de schriftelijke (ERK B1) als de mondelinge (ERK B2) test Nederlands voor verantwoordelijke in de kinderopvang. De commissie neemt hier akte van en besluit dat daarmee een voldoende kennis van het Nederlands is aangetoond.

(2) Met betrekking tot de diplomavooraarden is de commissie van oordeel dat Kind en Gezin onvoldoende aantoont dat de behaalde opleiding niet gelijkwaardig is met één van de in het MB opgesomde kwalificaties. De bestreden beslissing beperkt zich tot de loutere mededeling dat het ingestuurde diploma niet op de toepasselijke lijst voorkomt. Op basis van het federale loyauteitsprincipe geldt evenwel een automatische erkenning van gelijkwaardige diploma's behaald aan een onderwijsinstelling erkend door een andere Gemeenschap. Het (Franstalige) diploma waarmee mevrouw S. haar kunde wil aantonen, komt inderdaad niet voor in de opsomming van artikel 6 van het MB van 27 februari 2014 ter uitvoering van artikel 8, 11, 40, 43 en 73 van het Vergunningenbesluit van 22 november 2013, wat betreft de kwalificatiebewijzen en attesten. Vraag is dan of het door haar behaalde kwalificatiebewijs als een equivalent beschouwd kan worden van een opleiding die wel in het MB voorkomt, zoals het ondernemersdiploma verantwoordelijke kinderopvang, waar het op het eerste gezicht wel enige overeenkomst mee kan vertonen. Uit de door Kind en Gezin vooraf verstrekte aanvullende en tijdens de zitting bevestigde schriftelijke toelichting blijkt dat de administratie contact heeft opgenomen met zijn Waalse evenknie, de ONE, om het door mevrouw S. ingestuurde diploma correct te kunnen inschatten. Op basis van de bekomen informatie beslist Kind en Gezin dat het behaalde kwalificatiebewijs ontoereikend is.

Kind en Gezin steunt de beslissing tot weigering, voor dit aspect, enkel op het niet voorkomen van het diploma op de toepasselijke lijst, en verklaart in zijn aanvullende nota en ter zitting dat op basis van bij ONE opgevraagde informatie het behaalde kwalificatiebewijs ontoereikend is voor de functie van verantwoordelijke van een kinderopvanglocatie, o.m. omwille van het feit dat de opleidingsduur ervan lager ligt dan het in de Vlaamse lijst voorkomende ondernemersdiploma van SYNTRA, dat actueel de meest 'laagdrempelige' opleiding is (die loopt over 2 jaar en 600 opleidingsuren omvat). De commissie stelt evenwel vast dat de lijst nog een reeks andere kwalificatiebewijzen en attesten vermeldt, met een veel lagere opleidingsduur of veel beperktere omvang (bv. twee postgraduaten en zelfs een achtdaagse cursus). Deze betreffen weliswaar opleidingen uit het verleden (periode 2008 tot 2015), maar ook de door mevrouw S. ingebrachte opleiding dateert van 2012. Daarom moest niet alleen de equivalentie worden onderzocht met de op dit moment bestaande opleidingen, maar ook met de opleidingen die in de relevante periode in het verleden in aanmerking werden genomen.

De commissie erkent én ondersteunt dat de overheid de sector van de kinderopvang verder wil professionaliseren door o.m. de toegangsvoorwaarden te verstrengen, maar wijst erop dat mevrouw S. haar diploma in 2012 behaalde en daarna als werknemer al professionele ervaring opdeed in de kinderopvang. De binnen België geldende equivalentie van diploma's heeft tot gevolg dat soepeler diplomavereisten die in het verleden golden, ook moeten gelden voor diploma's die werden behaald aan de onderwijsinstelling erkend door de Franse Gemeenschap.

De commissie is bijgevolg van oordeel dat inmiddels een voldoende kennis van het Nederlands is aangetoond en dat Kind en Gezin niet aantoonde dat het ingebrachte diploma niet equivalent is aan diploma's die voor de betrokken periode in Vlaanderen wel worden aanvaard.

Advies: bezwaar inhoudelijk gegrond

“Dit advies houdt in dat de minister een nieuwe beslissing moet nemen over deze aanvraag tot vergunning, rekening houdend met de door de commissie verrichte vaststellingen en ingebrachte overwegingen.”

Beslissing minister: negatief

De door organisator geïnvesteerde tijdsduur in de opleiding en de gevolgde vakken bleven te licht bevonden om in aanmerking te komen voor een vergunning.

Het gebruik en/of de kennis van de Nederlandse taal is een vaker voorkomende betwisting. In Brussel krijgt dit een bijzondere betekenis.

Advies AC-W-2017-10

Het gezinsbeleid met inbegrip van alle vormen van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen is een persoonsgebonden aangelegenheid (zie artikel 5, §1, II., 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). De territoriale bevoegdheid inzake persoonsgebonden aangelegenheden wordt geregeld in artikel 128, §2, van de Grondwet:

“§1. De Parlementen van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap regelen, elk voor zich, bij decreet, de persoonsgebonden aangelegenheden, alsook, voor deze aangelegenheden, de samenwerking tussen de gemeenschappen en de internationale samenwerking, met inbegrip van het sluiten van verdragen. Een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid, stelt deze persoonsgebonden aangelegenheden vast, alsook de vormen van samenwerking en de nadere regelen voor het sluiten van verdragen.

§2. Deze decreten hebben kracht van wet respectievelijk in het Nederlandse taalgebied en in het Franse taalgebied, alsmede, tenzij wanneer een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid er anders over beschikt, ten aanzien van de instellingen gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de ene of de andere gemeenschap.”

De Franse en de Vlaamse gemeenschap zijn dus elk bevoegd in hun eigen taalgebied en daarnaast ook in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, maar dan enkel voor de instellingen die wegens hun organisatie beschouwd moeten worden als behorende tot de ene of de andere gemeenschap (de zogenaamde uni-communautaire instellingen). Hierop kan bij bijzondere wet een uitzondering gemaakt worden. Dit is voor de eerste maal gebeurd met de zesde staats hervorming voor de gezinsbijslagen.

Dit betekent dat de gemeenschappen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad niet bevoegd zijn om rechtstreeks rechten en plichten op te leggen aan de burgers. Ook voor instellingen die op basis van hun organisatie niet tot een bepaalde gemeenschap behoren, zijn ze niet bevoegd. In die gevallen

is het de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) die bevoegd is voor de regeling van de persoonsgebonden aangelegenheden.

Het grondwettelijk begrip ‘instellingen’ omvat openbare en private rechtspersonen, evenals de organismen die afhangen van zo’n rechtspersoon. Het is niet nodig dat de instelling op een formele wijze erkend wordt door de gemeenschap om onder haar toepassingsgebied te vallen. Om te oordelen of een instelling tot een bepaalde gemeenschap behoort, moet gekeken worden naar de organisatie. De woorden “wegens hun organisatie” duiden op de taalkundige inrichting van de instelling. Wanneer het beheer van de instelling uitsluitend in het Nederlands verloopt, is de Vlaamse gemeenschap ten aanzien van die instelling bevoegd. Als geldige criteria om te oordelen of een (Brusselse) instelling wegens haar organisatie tot één Gemeenschap behoort, zouden kunnen worden gehanteerd: de taal waarin de verslagen van de raad van beheer zijn opgesteld, de taal die wordt gebruikt voor aangiften van de sociale zekerheid of voor mededelingen aan het personeel. Indien dus het beheer en de interne werking van een in Brussel-Hoofdstad gevestigde instelling uitsluitend in het Nederlands verlopen, dient die instelling te worden beschouwd als uitsluitend behorend tot de Vlaamse Gemeenschap. Het behoren tot een bepaalde gemeenschap betekent niet dat alleen de leden van die gemeenschap toegang hebben tot die instelling. Deze uni-communautaire instellingen moeten voor iedereen openstaan en mogen hun activiteiten niet uitsluitend tot één gemeenschap richten, ook al zal het uni-communautair karakter in de praktijk vaak tot gevolg hebben dat vooral personen die de taal van de betrokken gemeenschap spreken zich tot die instelling zullen wenden.

In het bezwaarschrift van organisator worden onvoldoende argumenten opgeworpen om aan te tonen dat de beslissing van Kind en Gezin op dit vlak ongegrond is of op een incorrecte wijze tot stand is gekomen.

Advies: bezwaar ongegrond

“Gelet op de mogelijke gevolgen t.a.v. de uitoefening van het toezicht op (nog) niet geregistreerde vormen van kinderopvang in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest roept zij Kind en Gezin wel op alle betrokken diensten van zijn beslissing in kennis te stellen en na te gaan welke in dergelijke gevallen de meest gewenste procedure is om het toezicht op de uitbating door de bevoegde overheid te garanderen.”

Het handhaven van de kwaliteit van de kinderopvang leidt bij de uitrol van het nieuwe decreet tot meer betwistingen.

Advies AC-W-2017-05

Kind en Gezin kent een vergunning toe als uit onderzoek blijkt dat de organisator die een ontvankelijke aanvraag doet, voldoet aan de startvoorwaarden. “Kind en Gezin kan bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de voorwaarden om een vergunning te krijgen, rekening houden met de gegevens die blijken uit het dossier en uit inspectie ter plaatse, alsook met andere elementen die een gegronde indicatie vormen van het gegeven dat de organisator niet aan de voorwaarden voldoet of zal kunnen voldoen. Als Kind en Gezin het voornemen heeft om de vergunning te weigeren op basis van een gegronde indicatie als vermeld in het eerste lid, wordt de organisator gehoord”.

Kind en Gezin heeft dus een zekere appreciatieruimte in zijn beoordeling van de startvoorwaarden waaraan de organisator moet voldoen. Naast de in het besluit opgesomde objectieve elementen, kan het agentschap ook rekening houden met andere gegevens die het relevant acht voor zijn onderzoek.

De elementen die Kind en Gezin aanhaalt ter ondersteuning van de beslissing tot weigering van de vergunning zijn niet irrelevant voor de beoordeling van de geschiktheid en integriteit van de organisator. Wel moeten alle voor de beslissing relevante feiten met de werkelijkheid overeenstemmen en met zorgvuldigheid worden vastgesteld. Daarnaast moeten de feiten waarop de beslissing steunt een afdoende motivering vormen voor de beslissing. De ingeroepen redenen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Hierbij moet Kind en Gezin een zorgvuldige afweging maken van de beschikbare gegevens.

In de beslissing tot weigering motiveert Kind en Gezin welke elementen uit het dossier een gegronde tegenindicatie vormen voor een kwaliteitsvolle kinderopvang. Daarnaast wijst hij op de moeilijkheden in de samenwerking en de communicatie tussen het agentschap en organisator. De commissie is van oordeel dat de bestreden beslissing voldoende steun vindt in feitelijke en juridische overwegingen. Net vanwege het maatschappelijk belang van een kwaliteitsvolle en transparante kinderopvang heeft de wetgever de voorwaarden voor de organisatoren ervan, in overeenstemming gebracht met wat ouders van een professionele opvang mogen verwachten: kennis van de juridische en maatschappelijke context, proactieve vaardigheden en verantwoordelijkheidszin.

Advies: bezwaar ongegrond

In het bezwaarschrift van organisator worden onvoldoende argumenten opgeworpen om aan te tonen dat de beslissing van Kind en Gezin op dit vlak ongegrond is of op een incorrecte wijze tot stand is gekomen. Het feit dat organisator in het verleden reeds zonder klachten kinderopvang heeft georganiseerd, doet hieraan geen afbreuk: de door de commissie geenszins betwiste vaststelling dat de initiatiefneemster in het verleden steeds goede kinderopvang heeft verzorgd, is een belangrijke maar geen voldoende aanwijzing dat zij ook op organisatorisch vlak voldoet aan de vereiste geschiktheitsvoorwaarden. Ook de verwijzing naar het Handhavingsbesluit en de mogelijkheid om eventuele tekorten weg te werken binnen korte termijn, doen niet ter zake, aangezien in casu nog geen vergunning werd toegekend.

Advies AC-W-2017-12

Kind en Gezin heeft de bevoegdheid om de vergunning uit voorzorg te schorsen wanneer er (1) ernstige indicaties zijn dat de vergunningsvoorwaarden geschonden worden en (2) dat daardoor de veiligheid en gezondheid van de kinderen in het gedrang komen. De ten laste gelegde feiten vormen inbreuken op de vergunningsvoorwaarden (garanderen van de integriteit van elk kind, realiseren van een pedagogisch beleid gericht op het welbevinden van en de betrokkenheid van kinderen en het hebben van integriteit en geschiktheid om kinderopvang te organiseren). De (vordering tot) verwijzing naar de correctionele rechtbank mag dan nog geen schuldigverklaring inhouden, maar impliceert wel dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan. Bovendien geeft de organisator zelf, in haar verklaringen opgenomen in het gerechtelijk dossier, zelf (minstens een aantal van) de feiten toe. Gelet op deze indicaties, kon Kind en Gezin rechtsgeldig beslissen om de kinderopvang te schorsen.

Organisator haalt aan dat de ten laste gelegde feiten dateren van ten laatste september 2016, waardoor er geen redenen zijn om de opvang nu te sluiten. Dit argument overtuigt niet omdat de ten laste gelegde feiten, ongeacht wanneer ze gepleegd zijn, een indicatie kunnen vormen van een zwaarwegende inbreuk op de vergunningsvoorwaarden.

Organisator werpt ook op dat de onderzoeksrechter haar geen beroepsverbod heeft opgelegd hoewel hij daartoe de mogelijkheid heeft. Dit zou moeten aantonen dat de feiten niet voldoende ernstig zijn en er dus geen reden tot sluiting is. Dit argument kan evenmin gevolgd worden: het is de autonome bevoegdheid van de onderzoeksrechter om een beroepsverbod te bevelen, zoals Kind en Gezin op grond van zijn eigen regelgeving tot een sluiting kan beslissen. In dezelfde zin is het argument dat de onderzoeksrechter tevreden zou zijn over de naleving van de opgelegde voorwaarden, niet ter zake dienend.

Advies: bezwaar ongegrond

Na kennisname van het dossier en na het horen van partijen, is de commissie van oordeel dat het bezwaar ongegrond is. De ten laste gelegde feiten vormen, gelet op hun aard, een rechtstreekse bedreiging van de veiligheid en de gezondheid van de kinderen. Vanuit zijn decretale opdracht tot vrijwaring van het belang van het kind, is de keuze van het agentschap om, zodra alle elementen uit het gerechtelijk onderzoek ter beschikking waren, de vergunning bij hoogdringendheid te schorsen, gerechtvaardigd.

Anderzijds wil de commissie het agentschap er wel op wijzen dat de afstemming tussen het gerechtelijk optreden en de administratieve opvolging ervan, beter kan. In dit dossier is er (te) veel tijd verloren gegaan tussen de eerste kennisname van de feiten via de klachtendienst en de inzage van de via het correctioneel onderzoek verzamelde informatie.

Vervolg

De betrokken kinderopvang is inmiddels door de rechter gesloten.

3.1.2. PERSONEN MET EEN HANDICAP

We behandelden 3 dossiers van het Agentschap voor Personen met een Handicap. De zorg voor personen met een handicap is beleidsmatig geëvolueerd van een institutionele naar een (meer) vraaggestuurde hulp- en dienstverlening. De principes daarvan die in het Perspectiefplan 2020 zijn vastgelegd, worden thans gefaseerd geïmplementeerd voor meerderjarige gerechtigden. Met de invoering van de persoonsvolgende financiering wil de Vlaamse overheid de (financiering van de) zorg beter afstemmen op de (individuele) noden van personen met een handicap. Om dat te realiseren werd de rechtstreeks toegankelijke hulp (RTH) stelselmatig uitgebreid en het basis ondersteuningsbudget als eerste trap van de persoonsvolgende financiering geïnstalleerd. Die acties stellen de personen met een handicap en hun omgeving in staat om (basis)zorg en ondersteuning laagdrempelig te organiseren, zonder dat ze onmiddellijk en noodzakelijk een beroep moeten doen op intensieve hulp. Personen met een grotere zorgnood kunnen via het persoonsvolgend budget (de tweede trap van de persoonsvolgende financiering) toegang krijgen tot de niet rechtstreeks toegankelijke, meer intensieve vormen van handicap specifieke ondersteuning.

Voorzieningen en diensten, voorheen werkzaam onder sectorspecifieke benamingen, worden als gevolg van de transitie, nu door het VAPH erkend als aanbieder van RTH en/of vergund als aanbieder van n-RTH. Het is in deze context dat de ingediende bezwaren zich situeren.

Advies AC-W-2017-09

Na kennisname van de stukken in het dossier en na het horen van partijen, is de commissie van oordeel dat het ingediende bezwaar met betrekking tot de door het VAPH binnen de transitie naar een persoonsvolgende financiering omgezette erkenning van de DAB naar een aanbieder van RTH, ongegrond is.

De commissie meent dat het VAPH heeft aangetoond dat het bij ontstentenis van een expliciet wettelijk kader, rechtmatig de voor de zorgnood van de betrokken persoon ingeschatte personeelspunten volledig verrekende in de toewijzing van zijn PVB, en, parallel aan de geldende berekeningswijzen voor de (resterende) subsidie aan voorzieningen, dit aandeel evenredig af te houden van de erkenning van de DAB als aanbieder van RTH. Enkel zo blijft de filosofie van de transitie naar een vraaggestuurde hulpverlening met zorgcontinuïteit en een budgetneutraal effect, behouden.

De commissie begrijpt anderzijds wel de onrust die de transitie bij de voorzieningen uit de sector veroorzaakt, mede wegens het ongeziene karakter en de complexiteit van deze operatie, en roept zowel de minister als het VAPH op om ter zake zo snel mogelijk duidelijkheid te scheppen in alle nog hangende kwesties, zodat ook het zorgaanbod gegarandeerd kan blijven.

Advies AC-W-2017-17

De commissie meent dat het VAPH voldoende heeft aangetoond dat binnen de nieuwe context van de persoonsvolgende financiering en de daarmee samenhangende verschuiving van een aanbodgerichte naar een vraaggestuurde zorg voor personen met een handicap, een verlenging van de vergunning inderdaad zonder voorwerp is geworden. Het heeft geen zin meer deze vergunning te verlengen, aangezien noch capaciteit, noch een specifieke doelgroep nog per voorziening worden gehonoreerd in het nieuwe systeem van persoonsvolgende financiering, waar heel andere mechanismen spelen in de ontmoeting van ondersteuningsvraag en -aanbod.

Anderzijds begrijpt de commissie de onrust die de transitie bij de voorzieningen uit de sector veroorzaakt, zeker wanneer het onduidelijk blijft welke houding het VIPA zal aannemen met betrekking tot investeringsbeloftes uit het verleden en infrastructuursubsidies voor de toekomst. De commissie roept dan ook alle betrokken partijen op om ter zake zo snel mogelijk duidelijkheid te scheppen in alle nog hangende kwesties, zodat ook de investeringen in het zorgaanbod gegarandeerd kunnen blijven.

Adviezen: bezwaar ongegrond

3.1.3. ZORG EN GEZONDHEID

De kamer voor welzijnsvoorzieningen behandelde zeven dossiers in 2017. Vijf betwistingen betreffen de schorsing of intrekking van de erkenning van een woonzorgcentrum, twee keer werd de (niet) ontvankelijkheid van de erkenningskalender in vraag gesteld.

De erkenningskalender is een specifieke procedure om de toekomstige groei aan rusthuisbedden te kanaliseren. Bij de invoering ervan in 2015 werd de commissie met een tachtigtal bezwaren geconfronteerd.¹⁶ In de nasleep van deze controversiële beleidsmaatregel lanceerde de Vlaamse Regering een bijzondere oproep om onder strikte voorwaarden voor bepaalde woongelegenheden een erkenningskalender in te dienen.¹⁷

De betwistingen rond de erkenning van woonzorgcentra werden afgewezen, in één geval oordeelde de commissie dat het voornemen onvoldoende gemotiveerd was.

Advies AC-W-2017-16

Voor beslissingen die formeel gemotiveerd moeten worden, moet niet alleen de beslissing zelf, maar ook de motivering terzelfdertijd ter kennis gebracht worden. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel degene ten aanzien van wie een beslissing is genomen, in die mate inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij kan oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing op het vlak van haar motieven te verweren. De formele motivering is niet enkel geschonden als de motieven helemaal niet ter kennis worden gebracht, maar ook als aan de betrokkene geen afdoende motivering wordt ter kennis gegeven, maar slechts een vage of stereotiepe motivering.

In dit dossier stelt de commissie vast dat het voornemen louter gebaseerd is op de door Zorginspectie vastgestelde tekorten, voorafgaand aan een door verzoekende partij ingestuurd remediëringsplan waarvan in het voornemen wordt erkend dat daarmee “reeds enkele tekorten geremedieerd” zijn en dat dit “een stap in de goede richting” is. Het opnieuw integraal hernemen van vroeger gesignaleerde tekorten waarvan tegelijk wordt erkend dat daaraan minstens gedeeltelijk is tegemoet gekomen, creëert onduidelijkheid omtrent de eigenlijke materiële motivering van het voornemen. De aanvulling in het voornemen dat het agentschap zich (desondanks) “nog steeds zorgen maakt” omtrent de continuïteit van de aangeboden zorg en de bejegening van de bewoners, blijft daarbij te vaag. Een toespitsing op de concrete evoluties in het dossier en een vergelijkende motivering van de toestand voor en na kennelijk doorgevoerde maar nog niet gecontroleerde aanpassingen, ontbreekt in de beslissing.

**Advies: bezwaar formeel gegrond
Beslissing minister: positief**

¹⁶ Zie het jaarverslag 2014 – 2016.

¹⁷ Besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 2016 houdende de bepaling van voorwaarden voor een bijzondere oproep om voor bepaalde woongelegenheden een erkenningskalender in te dienen en tot wijziging van de regelgeving betreffende de voorafgaande vergunning voor centra voor kortverblijf en woonzorgcentra en het besluit van de Vlaamse Regering van 24 april 2015 betreffende het maximale aantal te erkennen woongelegenheden voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf in het kader van de erkenningskalender, BS 13 oktober 2016.

Advies AC-W-2017-03

Daarom is de commissie, na kennisname van het dossier en het horen van de partijen, van oordeel dat het ingediende bezwaar ongegrond is. De aanvraag werd afgewezen omdat de aangeleverde bewijsstukken geen betrekking hadden op “het afgraven van de grond voor de realisatie van de onderbouw”, zoals de aanvang der (relevante) bouwwerken in het BVR 2016 omschreven wordt, maar enkel op de noodzakelijke voorbereidende werken ter verdere realisatie van het project. Die beoordeling is in voorliggende context, terecht.

Anderzijds blijft het een feit dat de toepassing van de erkenningskalender op het terrein veel onzekerheid en onbegrip heeft veroorzaakt, niet het minst met betrekking tot de financiële implicaties ervan. Het niet, slechts gedeeltelijk of pas later kunnen exploiteren van eerder toegezegde en soms ook gesubsidieerde woongelegenheden in de ouderenzorg is voor een initiatiefnemer die te goeder trouw zijn engagementen nakomt, problematisch te noemen.

De commissie roept de minister en het agentschap dan ook op om, naast de nu door de bijzondere oproep in het vooruitzicht gestelde nieuwe realisatiemogelijkheden in preciaire dossiers, voor elke initiatiefnemer van een afgewezen of uitgesteld dossier afzonderlijk, een perspectief te scheppen dat goede en betaalbare zorg kan combineren met al gebouwde of nog af te werken residentiële infrastructuur. Een snelle uitklaring voor de toekomst kan veel onzekerheid wegnemen. Het is eveneens onontbeerlijk dat in de toekomst meer coherentie, inclusief een subjectief recht, wordt gecreëerd tussen de stelsels van voorafgaande vergunningen, VIPA-procedures en erkenningen (met inbegrip van erkenningskalenders).

Advies: bezwaar ongegrond

Tegelijk herinnert de commissie het agentschap eraan om de invulling van de al toegewezen erkenningskalenders strikt op te volgen en gebeurlijke aanvragen tot verlenging streng te beoordelen. Woongelegenheden die zouden vrijkomen wanneer een erkenningskalender niet tijdig wordt gerealiseerd, moeten zo snel mogelijk op transparante wijze aan een wachtend initiatief worden toegekend. Hetzelfde geldt voor woongelegenheden die zouden vrijkomen door de definitieve sluiting van reeds erkende woonzorgcentra of centra voor kortverblijf.

3.1.4. PLEEGZORG

De commissie ontving 1 bezwaardossier in toepassing van art. 60/1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 november 2013 houdende de organisatie van pleegzorg. Het advies dat zij in deze zaak formuleerde is genuanceerd en situeert de ruimere context waarin een dergelijk advies tot stand dient te komen. Opvallend is daarbij de kloof die er bestaat tussen het pleegzorgdossier enerzijds en het gerechtelijk jeugdhulpdossier anderzijds. De commissie meent dat op wettelijk niveau deze verbinding momenteel niet voldoende duidelijk is gemaakt, doordat bijvoorbeeld niet expliciet is geregeld wat de gevolgen zijn van het niet verlenen of intrekken van een pleegzorgattest. Meer in het algemeen is de verhouding onduidelijk tussen enerzijds een dwingende gerechtelijke beslissing genomen in het kader van de wetgeving inzake integrale jeugdhulp, en de voorbereidende en opvolgende taak die daarbij is weggelegd voor de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening, en anderzijds de dienstverlening waartoe pleegzorgdiensten gehouden zijn in het kader van de pleegzorgwetgeving.

////////////////////////////////////

Advies AC/W-2017-13

De commissie beseft dat in deze situatie verschillende vragen aan de orde zijn, gaande van een algemene inschatting van de situatie van Z, de beoordeling van de huidige situatie vergeleken met een aantal alternatieven, de geschiktheid van de pleegouders als opvoedingsverantwoordelijken en de ruimte waarover de pleegzorgdienst beschikt voor de begeleiding van alle betrokkenen. De commissie is echter niet gerechtigd zich uit te spreken over de plaatsing bij de pleegouders op zich, noch over eventuele alternatieven die er daarvoor – in theorie of in praktijk – mogelijk zouden zijn. De totaalbeoordeling van de situatie en de conclusies die daaruit voortvloeien met betrekking tot het al dan niet (langer) toevertrouwen van Z aan zijn pleegouders, is in dit geval een exclusieve bevoegdheid van de jeugdrechtbank. De commissie kan trouwens ook enkel maar de bij dit geschil rechtstreeks betrokkenen horen en niet (de belangenbehartiger van) het kind, noch mogelijks andere relevante netwerkpersonen, hulpverleners, enz. Bovendien bevat het dossier niet de nodige gegevens om een dergelijke totaalbeoordeling te verrichten. Daarom is de taak van de commissie beperkt tot een beoordeling van de aspecten die betrekking hebben op de toekenning van een geschiktheidsattest en de daarbij horende begeleiding verleend door de pleegzorgdienst aan de pleegouders.

Overeenkomstig artikel 14, § 2, eerste lid, van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg kent de dienst een attest toe indien het kandidaat-pleeggezin of pleeggezin aan de volgende voorwaarden voldoet : “1° voor alle meerderjarige leden van het kandidaat-pleeggezin of het pleeggezin wordt een recent uittreksel uit het strafregister volgens model 2 aan de dienst voor pleegzorg voorgelegd, waaruit blijkt dat er in hoofde van deze personen geen elementen bestaan die onverzoenbaar zijn met pleegzorg; 2° het pleeggezin heeft voldoende draagkracht om het pleegkind of de pleeggast een stabiel leefklimaat te bieden; 3° de leden van het gezin van de kandidaat-pleegzorger of de pleegzorger worden betrokken bij de kandidaatstelling door de kandidaat-pleegzorger of de pleegzorger”.

De betwisting in dit dossier betreft uitsluitend de draagkracht van het pleeggezin, vooral in relatie tot de feiten die aanleiding gaven tot de weliswaar geseponeerde klachten maar in het gevoerde belevingsonderzoek aan de oppervlakte bleven. Daarnaast wordt de pleegouders een beperkte zelfreflectie en te weinig sensitiviteit toegedicht met betrekking tot de nood van het pleegkind aan contact met zijn natuurlijke ouders. De intussen sterk gepolariseerde verhoudingen bemoeilijken ook de verdere samenwerking tussen de dienst en het gezin.

Bij de screening van de draagkracht “wordt minstens rekening gehouden met de kenmerken van de persoon van de pleegzorger, de nodige competenties van de pleegzorger om adequaat om te gaan met een pleegzorgsituatie, de materiële mogelijkheden, de gezinssituatie en de sociale context van de pleegzorger” (art. 57 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 november 2013 houdende de organisatie van pleegzorg).

Er bestaat geen sjabloon om de draagkracht te screenen, maar uit de evaluatieverslagen van de diensten pleegzorg blijkt naast een niet weggenomen bezorgdheid t.a.v. het risico op seksueel grensoverschrijdend gedrag in het gezin, ook grote twijfel te bestaan nopens de houding van beide pleegzorgers. De pleegvader wordt beschreven als narcistisch en dominant in de omgang, terwijl de pleegmoeder geen tegenwicht biedt en onvoorwaardelijk haar echtgenoot steunt. Z, die in een bijzonder kwetsbare en afhankelijke positie verkeert, loopt aldus het risico als puber te moeten opgroeien in een omgeving die (te) weinig oor heeft naar opvoedkundige inzichten die afwijken van deze van de pleegouders en nauwelijks openstaat voor verandering (ook wanneer dit door de professionele begeleidingscontext naar voor wordt geschoven).

De beoordeling door de commissie heeft niet de bedoeling een ‘derde’ geschiktheidsbeoordeling door te voeren. De commissie spreekt zich vooral uit over de vraag of het verloop van de screening en herscreening inhoudelijk en procedureel correct is gebeurd, rekening houdend met de wettelijke criteria, en of de pleegzorgdiensten op basis van de dossiergegevens redelijkerwijze tot het genomen besluit konden komen. Zij houdt bij haar beoordeling rekening met alle elementen die zich tot op de dag van de zitting hebben voorgedaan.

In dit dossier is de commissie van oordeel dat de pleegzorgdiensten zowel bij de eerste beoordeling als bij de herscreening duidelijk hebben gewezen op de sociale context die het uitreiken van een pleegzorgattest bezwaart. Voor beide diensten primeert het belang van het (opgroeien)de kind. De commissie heeft begrip voor de elementen die de diensten aanhalen om een attest te weigeren: de geslotenheid van het gezin, de dominante communicatiestijl die weinig ruimte laat voor zelfreflectie, de autisme-diagnose van het kind die wordt aangegrepen om zijn identiteitsontwikkeling af te schermen van socialiserende invloeden, de weinig uitnodigende houding t.a.v. de biologische ouders, het latent aanwezige risico op grensoverschrijdend gedrag en het potentiële gevaar op weerkerende conflicten tussen de actoren die zowel de loyaliteit van het opgroeiende kind als de professionele begeleiding door de pleegzorgdienst kunnen hypothekeren. Anderzijds is er het gegeven dat de diensten pas nu, na acht jaar plaatsing, tot dit besluit komen en zich daarvoor sterk baseren op één belevingsverslag van een door henzelf aangestelde deskundige, terwijl de jeugdrechtbank nog geen signaal gaf om de plaatsing in het gezin op te heffen en zelf, naar verluidt, aandringt op een grondiger belevingsonderzoek.

De commissie is van mening dat de pleegzorgdiensten zowel bij de eerste beoordeling als bij de herscreening terecht hebben gewezen op een aantal moeilijkheden die (de voortzetting van) de begeleiding bezwaren. Met name de probleemonkenning en de afwijzende houding tegenover de aangeboden bijstand creëerden allicht een situatie waarin de pleegzorgdienst niet meer nuttig kon interveniëren. Anderzijds heeft de commissie ook begrip voor de houding van de pleegouders die na jarenlange opvoeding van het kind pas na het bekend worden van een dan al door het gerecht geseponeerde aanklacht voor vermeend seksueel grensoverschrijdend gedrag, geconfronteerd worden met een andere vorm van begeleiding en toezicht door de betrokken pleegzorgdienst die veel meer dan vroeger oog heeft voor de socialiserende component van de opvoeding en de plaats daarin van de natuurlijke ouders.

Gelet op de nog geldende beschikking van de jeugdrechtbank tot plaatsing van het kind bij de pleegouders en de intentie tot het opstarten van een grootschaliger belevingsonderzoek, vraagt de commissie zich af of het op dit moment wenselijk is de pleegzorgbegeleiding van dit gezin stop te zetten. Aan de geuite bezorgdheden met betrekking tot de ontplooiingskansen van Z in het pleeggezin wordt niet tegemoetgekomen door het stopzetten van de pleegzorgbegeleiding; dit kan zelfs een averechts effect hebben.

Daarom adviseert de commissie, nadat zij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de gedocumenteerde verdere evoluties, en nadat zij de partijen heeft gehoord, dit bezwaarschrift gedeeltelijk gegrond. Deze beoordeling houdt in dat de commissie niet de intrekking van het geschiktheidsattest voor de voorbije periode in vraag stelt, maar wel de betrokken pleegdienst uitnodigt tot het opnieuw opstarten of voortzetten van de begeleiding van het pleeggezin en het verlenen van het vereiste pleegzorgattest aan verzoekende partij voor een beperkte periode, die overeenstemt met de periode gedekt door de huidige plaatsingsbeslissing van de jeugdrechtbank. Tegelijk dringt zij bij de pleegouders aan zich open te stellen voor het constructieve begeleidingsaanbod van de pleegzorgdienst en voor de actuele inzichten inzake pleegzorg, ingeschreven in de recente pleegzorgwetgeving, waarbij naast stabiliteit, ook veiligheid en de

(persoonlijke en sociale) ontwikkelingskansen van het kind centraal staan. Dit lijkt de commissie de essentie van de zaak. In een (te) sterk emotioneel geladen context moet het perspectief van alle partijen gerespecteerd worden, maar moet vooral het belang van het kind primeren.

De commissie acht het ook wenselijk een nauwere verbinding te maken tussen de pleegzorgbegeleiding en het gerechtelijke jeugdhulpdossier. Zij meent dat op wettelijk niveau deze verbinding momenteel niet voldoende duidelijk is gemaakt, doordat bijvoorbeeld niet expliciet is geregeld wat de gevolgen zijn van het niet verlenen of intrekken van een pleegzorgattest. Meer in het algemeen is de verhouding onduidelijk tussen enerzijds een dwingende gerechtelijke beslissing genomen in het kader van de wetgeving inzake integrale jeugdhulp, en de voorbereidende en opvolgende taak die daarbij is weggelegd voor de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening, en anderzijds de dienstverlening waartoe pleegzorgdiensten gehouden zijn in het kader van de pleegzorgwetgeving.

Advies: inhoudelijk genuanceerd

“In het voorliggende dossier adviseert de commissie dat deze afstemming momenteel deels kan worden bereikt door de begeleiding, zoals hierboven aangegeven, te continueren gedurende de looptijd van de gerechtelijke beslissing, waarna een herbeoordeling kan gebeuren op basis van het aangekondigde ruimere belevingsonderzoek op vraag van de jeugdrechter”.

Vervolg:

Intussen heeft de jeugdrechtbank de toewijzing van de minderjarige aan de betrokken pleegouders met een jaar verlengd. De pleegzorgdienst van zijn kant betreft de pleegouders enkel met het oog op het organiseren van contacten met de ouders via de neutrale bezoekersruimte. De individuele contacten tussen het kind en zijn begeleidster zijn wel hernomen. Deze vinden plaats op school, de pleegouders worden hierover geïnformeerd.

3.2 Gezondheid

De kamer voor gezondheidsvoorzieningen en de kamer voor tandartsen en tandartsen-specialisten zijn niet samengekomen in 2017. De betwistingen voor de kamer voor artsen-specialisten en huisartsen zijn sterk persoons- en casegebonden, zodat hieruit geen beleidsmatige conclusies getrokken kunnen worden.

Bijlage 1. Dossiers kamer Welzijnsvoorzieningen 2017

Datum	Dossier nummer	Thema	Sector	Verzoekende partij	Bezwaar	Beslissing minister
30/01	01	Weigering vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Chez Babou, Kraainem	Gegron inhoudelijk	Negatief
30/01	02	Niet-ontvankelijkheid erkenningskalender woonzorgcentrum	Z&G	De Linde, Wortegem- Petegem	Ongegrond	n.v.t.
13/03	03	Niet-ontvankelijkheid erkenningskalender woonzorgcentrum	Z&G	Avondrust, Jabbeke	Ongegrond	n.v.t.
13/03	04	Schorsing erkenning woonzorgcentrum	Z&G	Residentie Maria- Assumpta, Dilbeek	Gegron inhoudelijk	Positief
13/03	05	Weigering vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Kinderopvang Minnie, Bissegem	Ongegrond	n.v.t.
13/03	06	Opheffing vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Kinderopvang Bavet & co, Borgerhout	Ongegrond	n.v.t.
26/07	07	Opheffing vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Kinderopvang 't Kramikkeltje, Mere	Ongegrond	n.v.t.
26/07	08	Vermindering subsidies structurele inclusieve opvang	K&G	OCMW Schoten	Gedeelte- lijk (on)- gegrond inhoudelijk	Positief
26/07	09	Omzetting erkenning naar rechtstreeks toegankelijke hulp	VAPH	Dienst ambulante begeleiding, Zonhoven	Ongegrond	n.v.t.
11/09	10	Weigering vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Kinderopvang Les petits poussins, Etterbeek	Ongegrond	n.v.t.

11/09	11	Intrekking erkenning en sluiting woonzorgcentrum	Z&G	Residentie Huize Breughel, Edegem	Ongegrond	n.v.t.
11/09	12	Schorsing vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Kinderhotel Cococinelle, Waregem	Ongegrond	n.v.t.
23/10	13	Intrekking pleegzorgattest	Pleegzorg Oosten West-Vlaanderen	Pleegouders Z	Gedeeltelijk (on)gegrond inhoudelijk	n.v.t.
23/10	14	Schorsing erkenning woonzorgcentrum	Z&G	Residentie Bellevue, Vorst	Ongegrond	n.v.t.
23/10	15	Schorsing erkenning woonzorgcentrum	Z&G	Residentie Avondvrede, Linkebeek	Ongegrond	n.v.t.
23/10	16	Schorsing erkenning woonzorgcentrum	Z&G	Residentie Ofelia, Overijse	Gegrond formeel	Positief
11/12	17	Weigering verlenging vergunning VIPA-buffer	VAPH	Vzw Schoonderhage	Ongegrond	n.v.t.
11/12	18	Weigering verlenging vergunning VIPA-buffer	VAPH	Vzw Intesa	Ongegrond	n.v.t.
11/12	19	Opheffing vergunning kinderopvanglocatie	K&G	Jacqueline Van Dyck, Herentals	Ongegrond	n.v.t.

Bijlage 2. Dossiers kamer artsen-specialisten en huisartsen 2017

Datum	Nummer	Naam dossier	Advies	Advies minister (beslissing)
22/08	001	Stopzetting opleiding tot arts-specialist anesthesie	Ongegrond bezwaar	n.v.t.
22/08	002	Stopzetting stage als arts-specialist cardiologie	Ongegrond bezwaar	n.v.t.

